

Ἱερά Μονή Θαβωρίου Ὁρους

Ἱερά Μονή Θαβωρίου Ὁρους

Τὸ ὄρος Θαβώρ, Ἱταβύριον εἰς τὴν θύραθεν γραμματεῖαν, «δεσπόζει εἰς τὸ μέσον τῆς Γαλιλαίας, ἀναμέσον τῆς πεδιάδος τοῦ Ἰεζράελ καὶ τῆς Σκυθουπόλεως, πανταχόθεν ἀπομεμονωμένον ἀπὸ παντὸς ἄλλου ὁμόρου ὄρους. Μνεῖαν τοῦ ὄρους Θαβώρ ἔχομεν εἰς τὴν Παλαιὰν Διαθήκην. Ἀναφέρεται εἰς τοὺς ψαλμοὺς: «θαβώρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται» (Ψαλμ. 88,13). Ἐπίσης ἀναφέρεται ὡς τὸ ὄριον τῶν φυλῶν Ζαβουλῶν καὶ Ἰσάχαρ (Ἰησ. Ναυῆ 19, 12-22) καὶ ὡς ὁ τόπος συγκεντρώσεως τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ὑπὸ τὸν Βαροῦχ καὶ τὴν Δεβώραν πρὸ τῆς μάχης κατὰ τοῦ Σισάρα (Κριτ. 4,6). Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην δὲν γίνεται ὀνομαστικὴ μνεῖα τοῦ ὄρους Θαβώρ. Τοῦτο ὅμως ὑπονοεῖται ὡς τὸ ὄρος τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου διὰ τῆς φράσεως τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, «ἐν ὅρει ἁγίῳ», «καὶ ταύτην τὴν φωνὴν -Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ ἠυδόκησα- ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ἁγίῳ ὄρει». (Πέτρ. Β' 1,18). Παρὰ τὴν καινοδιαθηκικὴν ἀνωνυμίαν, ἀρχαιοτάτη πίστις καὶ παράδοσις τῆς Ἐκκλησίας συνδέει τὸ γεγονός τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μὲ τὸ ὄρος Θαβώρ. Εἰς τοὺς πρόποδας τούτου τοῦ ὄρους ἄφησε ὁ Κύριος τοὺς ὑπολοίπους μαθητὰς Αὐτοῦ καὶ παρέλαβε μεθ' ἑαυτοῦ ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοὺς τρεῖς προκρίτους, Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην. Ἐνώπιον αὐτῶν αἴφνης ἔλαμψε τὸ πρόσωπον Αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς καὶ ὤφθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος νὰ συλλαλοῦν μετ' Αὐτοῦ περὶ τῆς σταυρικῆς θυσίας Αὐτοῦ εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ ὁ Πέτρος προέτεινεν Αὐτῷ νὰ κατασκευάσουν τρεῖς σκηνὰς καὶ νὰ μείνουν ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὁπότε καὶ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτοὺς καὶ ἠκούσθη φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα: «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, Αὐτοῦ ἀκούετε» (Λουκ. 9,28-36). Συμφώνως πρὸς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ὁ Κύριος παρέδωσε τὴν θαυμαστὴν αὐτὴν θέαν τοῦ προσώπου Αὐτοῦ εἰς τοὺς τρεῖς προκρίτους μαθητὰς Αὐτοῦ καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, ἵνα προετοιμάσῃ καὶ ἐνισχύσῃ αὐτοὺς διὰ τὸ μυστήριον τοῦ Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως Αὐτοῦ, ἵνα ὑπομνήσῃ τὸ πρωτόκτιστον κάλλος τῆς εἰκόνης τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ἀμαυρωθὲν μὲ τὴν πτῶσιν καὶ ἀποκτώμενον πάλιν διὰ τῆς πίστεως καὶ κοινωνίας καὶ ἐνότητος μετ' Αὐτοῦ. Ἐν Αὐτῷ διὰ τοῦ προσωπικοῦ ἀγῶνος τῶν πιστευόντων εἰς Αὐτὸν ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀποβολὴ τοῦ ἐνδύματος τῆς ἀσχημίας καὶ τῆς δυσμορφίας τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς καὶ ἡ ἔνδυσις τοῦ ἐνδύματος τῆς εὐμορφίας, τῆς κοσμιότητος καὶ τῆς εὐπρεπείας τῶν ἀρετῶν. Ἡ μεταμόρφωσις αὕτη, εἰς τὴν ὁποίαν καλεῖ ὁ Κύριος τοὺς εἰς Αὐτὸν πιστεύοντας, συνέβη εἰς τὸν ὑψιστον βαθμὸν εἰς τοὺς Πατέρας τῆς Ἐκκλησίας, οἱ ὅποιοι ὡς καὶ οἱ μαθηταὶ «τὴν δόξαν Κυρίου ἐθεάσαντο καθὼς ἠδύναντο, ἐν τῇ ἐμπειρίᾳ τοῦ ἀκτίστου φωτὸς τοῦ προσώπου Αὐτοῦ». Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους Θαβώρ ὑφίσταται ὁ περικαλλὴς ναὸς τῆς Μεταμορφώσεως, ἐκτισμένος μὲν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων ἀρχαιοτέρου βυζαντινοῦ ναοῦ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Πατριάρχου Ἱεροσολύμων Κυρίλλου (1865), ἀγιογραφημένος δὲ προσφάτως θαυμαστῶς δι' ἀρίστης βυζαντινῆς ἀγιογραφικῆς τέχνης.

Τό Όρος Θαβώρ, Τό Όρος τῆς Μεταμορφώσεως

Τὸ ὄρος Θαβώρ ὑψώνεται ὡς εἰς τεράστιος κωνικὸς ὄγκος εἰς τὸ βόρειον ἄκρον τῆς εὐρυχώρου πεδιάδος τῶν Ἑσδραελῶν. Τὸ ὄνομα Θαβώρ προέρχεται ἀπὸ τὴν σημιτικὴν ρίζαν καὶ σημαίνει ὕψωμα, ὄρος ἢ ὄμφαλός. Ἀπὸ τοὺς πρώτους χριστιανικοὺς χρόνους, τὸ Θαβώρ ἐταυτίσθη μὲ τὸ «Υψηλὸν Όρος», ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε ἡ Μεταμόρφωσις τοῦ Χριστοῦ. Κατὰ τὸν 6ον αἰῶνα ἐπάνω εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους ὑπῆρχαν τρεῖς ναοί, οἱ ὁποῖοι ἀντιστοιχοῦσαν εἰς τὰς τρεῖς σκηνάς. Τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἀνεκηρύχθη τὸ Θαβώρ ἐπισκοπὴ καὶ προσείλκυσε πολλοὺς Χριστιανοὺς μοναχοὺς καὶ χιλιάδας προσκυνητάς. Τὴν ἐποχὴν τῶν Σταυροφόρων ἐγκατεστάθησαν εἰς τὸ Θαβώρ Βενεδικτῖνοι μοναχοὶ καθὼς καὶ Ἕλληνες. Μετὰ τὴν ἐκδίωξιν τῶν σταυροφόρων ἀπὸ τοὺς Ἀγίους Τόπους, ὁ Σουλτάνος τῆς Δαμασκοῦ Μάικλ ἔλ Ἀντίλ, τὸ 1211, κατέστρεψε ὅλα τὰ χριστιανικὰ κτίσματα καὶ ἐπάνω ἀπὸ τὰ ἐρείπιά τοὺς ἀνήγειρε ἰσχυρὸν φρούριον, τὰ ὑπολείμματα τοῦ ὁποίου σώζονται ἕως σήμερον εἰς διάφορα σημεῖα τοῦ ὄρους. Σήμερον ἡ κορυφὴ τοῦ Θαβώρ εἶναι χριστιανικὴ ἰδιοκτησίᾳ καὶ κατέχεται ἀπὸ Ἑλλήνας ὀρθοδόξους καὶ Λατίνους μοναχοὺς. Εἰς τὸ νότιον τμήμα τῆς κορυφῆς εὐρίσκονται τὸ Ἑλληνορθόδοξον μοναστήριον, ἡ Ἐκκλησίᾳ τῆς Μεταμορφώσεως, ἡ ὁποία ἐκτίσθη τὸ 1862, καὶ τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Μελχισεδέκ, ἐνῶ εἰς τὸ βόρειον τμήμα εὐρίσκονται τὸ μοναστήριον καὶ ὁ ξενὼν τῶν Φραγκισκανῶν καθὼς καὶ μεγαλοπρεπὴς βασιλικὴ ἐκτισμένη ἐπάνω εἰς τὰ ἐρείπια ἀρχαίας βυζαντινῆς Ἐκκλησίας.